

Nụ hôn trong mơ

...Nó nhắm mắt lại, gương mặt hơi ngửa lên khễ ửng hồng. Chờ đợi. Hồi hộp.

Một phút trôi qua...

Rồi hai phút...

Sau đó là cả thế kỷ...

Chẳng có gì xảy ra cả.

Nó mở mắt ra. Anh đã biến mất. Trước mặt nó chỉ còn là khoảng không trống rỗng. Bóng của cái quạt trần quay chậm chậm phản chiếu qua đôi mắt long lanh. Trời đã sáng.

Nó vẫn thường hay nằm mơ cùng một giấc mơ ấy. Trong giấc mơ, nó và anh đi chơi với nhau, rồi về đứng trước cửa nhà nó. Trước khi vào nhà, nó quay mặt lại đối diện với anh, rồi khễ nhắm mắt, chờ đợi một nụ hôn ngọt ngào bất chợt. Nhưng nụ hôn ấy không xuất hiện. Luôn là một khoảng thời gian dài như cả thế kỷ, rồi nó mở mắt, nhận ra mình vẫn đang nằm trên giường, và thứ duy nhất đọng lại trên môi nó là ánh nắng mai mới xuyên qua khe cửa sổ.

Anh và nó yêu nhau đã được hai năm. Hai năm, và anh chỉ mới nắm tay nó mỗi khi đi dạo, cốc đầu nó mỗi khi nó làm mặt xấu, hay thơm nhẹ lên má nó khi chia tay. Tất cả chỉ có vậy.

Nó bị ám ảnh, có lẽ bởi xem phim Hàn Quốc nhiều quá. Những khung cảnh lãng mạn khi nhân vật nam chính và nữ chính hôn nhau luôn là những cảnh nó cảm thấy trống ngực đập thình thình. Những lúc ấy, nó cũng khễ nhắm mắt lại, dẫu môi ra, tưởng tượng như đang được hôn bởi một người yêu vô hình. Thế nhưng khoảnh khắc sung sướng giả định ấy chẳng kéo dài bao lâu:

“Tập làm vịt Donald hả con gái?”

“Ồi,... mẹ này!”

Nó vội vã giấu mặt vào cái gối ôm bên cạnh trong khi mẹ nó vẫn cười. Thật là xấu hổ.

Nụ hôn mà nó hằng mong ước, nụ hôn đầu tiên trong tưởng tượng của nó luôn là một buổi tối khi nó chia tay anh, giữa con đường vắng vẻ đầy lá vàng xào xạc. Nó khẽ nhắm mắt lại, và nụ hôn ấy đến thật từ từ. Nó có thể cảm nhận thấy anh cúi xuống, cảm thấy hơi thở nóng hổi của anh. Và nụ hôn ấy thật ngọt ngào. Đó sẽ là nụ hôn đầu tiên của nó.

Nhưng anh chẳng bao giờ làm vậy.

Anh hơn nó hai tuổi. Hai tuổi thôi nhưng đó lại là một khoảng cách lớn. Anh người lớn, còn nó thì trẻ con. Nó cũng thấy vậy, dù đôi lúc nó cũng soi gương và tự nhủ: “Ồ, mình ra dáng người lớn rồi đấy chứ”. Anh thì lúc nào cũng coi nó là trẻ con cả. Nó hay nhõng nhẽo, và cực kỳ cứng đầu. Nó cũng chẳng hiểu sao anh lại có thể chiều theo hết những ý muốn của nó. Có thể là, theo nó nghĩ, những người đàn ông luôn có nghĩa vụ phải chiều người yêu.

...

“Anh ơi em muốn ăn kem”

“Không”

“Đi mà, có sao đâu.”

“Không là không”

...

Ừ thì không phải là tất cả những ước muốn của nó đều được anh chiều theo. Có những thứ anh chẳng chịu nghe nó dù nó đã giở hết những chiêu trò mè nheo của mình ra. Anh có thể chiều nó nhiều thứ, nhưng riêng những thứ (mà anh thấy chứ nó không thấy) không tốt cho sức khỏe nó thì chắc chắn không. Tuy hơi ấm ức nhưng nó cũng hạnh diện vì có người yêu biết quan tâm tới mình. Chẳng vậy mà nó đã đạt thành tích cai kem hai-mùa-đông-liền đó ư?

...

“Anh ơi”

“Sao?”

“...”

“Bụi bay vào mắt em à? Sao lại nhắm mắt thế? Để anh thổi cho nào.”

Phùuuuuu!

“Anh đúng là ngốc, không chơi với anh nữa.”

...

Thôi được rồi, anh còn phá cả cái khung cảnh lãng mạn mà nó bày ra vào ngày 14/2 năm ngoái nữa. Đúng là tên đại ngốc. Nó đã làm mọi thứ thật hoàn hảo, tất cả để làm cho nụ hôn đầu tiên của nó thật đặc biệt, vậy mà anh lại chẳng hiểu ý nó, lại còn tưởng nó bị bụi bay vào mắt nữa chứ.

Sau hôm ấy nó giận anh mất cả tuần. Anh dĩ nhiên là không hiểu tại sao nó giận, cứ cách vài tiếng lại gọi cho nó một lần, nhưng nó không thèm nghe. Anh chạy đến nhà nó xin xỏ, thì nó không thèm gặp. Cho đáng đời!

Nhưng đến ngày thứ 8, nó hình như quên hẳn là nó giận anh, ra khỏi cổng trường là chạy tới ngồi sau anh như thường lệ. Mãi đến khi nó nhận ra thì anh đã đang huyết sáo véo von ở đằng trước.

“Anh huyết sáo cái gì thế?”

“Ừ anh vui vì em hết giận đó mà”

“Xì, anh cứ đợi đấy.”

“Tất nhiên rồi, ngày nào mà anh chả đợi em”

“Anh,... đồ đều.”

Hôm nay tan học nó ra tìm anh, nhưng anh không có ở đó.

Nó gọi cho anh mấy lần, nhưng anh không nghe máy.

Nó hậm hực tự đi về nhà. Đây là lần đầu tiên anh trễ hẹn. Lần đầu tiên nó ra khỏi cổng trường mà chẳng thấy anh.

Hay anh bị làm sao?

Nó bắt đầu cảm thấy lo lắng. Có thể anh bị gì đó. Chốc chốc nó lại liếc chừng điện thoại.

New message...

“Mẹ anh đang phải cấp cứu, em tự về nhé!”

Tin nhắn chỉ có vậy. Mẹ anh đang ở bệnh viện, có lẽ bị tai nạn hay gì đó.

Nó vớ lấy áo khoác, xin phép mẹ rồi lấy xe đi thẳng đường, chân vẫn còn đi đôi dép trong nhà.

Đi được một lúc, nó bỗng nhớ ra, nó chẳng biết anh đang ở đâu. Nó rút điện thoại ra gọi cho anh.

“Alo”

“Anh đang ở đâu thế?”

“Anh đang ở viện.”

“Viện nào?”

“Viện X. Nhưng em không phải đến đ...”

Anh còn chưa kịp nói hết, nó đã tắt điện thoại và lao đi.

Khi nó tới nơi, anh đang ngồi chờ ở hành lang, đôi mắt mệt mỏi. Nó nhẹ nhàng đến ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi khẽ:

“Mẹ anh sao rồi?”

“Vẫn đang ở trong đó.”

“Anh ăn uống gì chưa?”

...

Anh không trả lời, sau đó là một khoảng im lặng dài. Nó chỉ biết ngồi lặng lẽ nhìn anh. Anh đang chảy nước mắt. Nó nghĩ nên gọi là chảy nước mắt, vì gọi là khóc thì nghe yếu đuối quá. Nó nhìn anh, bất giác đưa tay lên quệt vào má mình, vì một hàng nước long lanh vừa mới xuất hiện.

Bỗng cánh cửa mở ra, một bác sĩ chạy lại chỗ anh.

“Mẹ tôi thế nào rồi bác sĩ?”

“Bác mất rất nhiều máu, đơn vị máu dự trữ cuối cùng của chúng tôi vừa dùng cũng không đủ. Nhưng nhóm máu của anh không phù hợp, anh có tìm được người nào khác không? Chúng tôi đã gọi thêm nhưng xe chuyển máu phải 15 phút nữa mới tới được đây.”

“Tôi, tôi không...”

“Bác ấy nhóm máu gì ạ?”. Nó vội hỏi.

“Nhóm O”

“Cháu cũng có nhóm máu O, có thể dùng máu của cháu được không?”

“Có thể, vậy cô đi theo tôi.”

Anh đứng trân trân nhìn nó, không nói nên lời.

“Em...”

Nó quay qua anh, bắt gặp đôi mắt lo lắng của anh, tự nhiên nó cảm thấy tim mình đập mạnh, có cái gì đó đang thôi thúc nó.

Nó kiễng chân lên hôn anh...

...

Choang!

Có ai đó đã đập vỡ chiếc đồng hồ cát vô hình. Dòng cát dường như ngừng lại, lắng đọng giữa không trung.

Không gian bỗng sáng, rồi tối, sáng, rồi tối,... Bóng đèn neon chớp tắt, rồi lại chớp sáng liên tục.

...

Một...

Nó đang kiễng chân lên vừa đủ để môi nó chạm vào môi anh. Khuôn mặt đã quá quen thuộc với nó nay đang ở khoảng cách thật gần. Nó có thể thấy hai bên sống mũi còn vương lại vài vệt nước. Đôi mắt với cái nhìn ấm áp vẫn mở to nhìn nó...

...

Hai...

Nó khẽ nhắm mắt lại. Rồi xung thần kinh bắt đầu truyền về từ những giác quan. Nó nghe tim mình đập một lần.

Mềm.

Mặn.

Ướt...

...

Ba...

Nó nhận ra nó đang hôn anh, nụ hôn đầu tiên của nó. Cảm giác thật lạ. Nó muốn vòng tay ôm lấy anh. Nhưng thật lạ, tay nó chỉ hơi nhúc nhích được chút. Cánh tay đã phản ứng quá chậm so với những suy nghĩ chông chênh của

nó bây giờ.

Chẳng còn khái niệm về thời gian. Xung quanh mọi thứ dần biến mất, chỉ còn có nó với anh. Giá mà nó có thể cứ thế này mãi...

...

Nó chớp mắt. Thực tại lại hiện rõ rành rành xung quanh nó. Nó quay mặt đi, nhanh chóng bước đi theo vị bác sĩ vào căn phòng bên cạnh. Cảm giác ấy vẫn chưa rời bỏ nó.

Nó nhìn theo ống tiêm to đùng đang cắm vào da thịt, nhưng dường như dữ liệu từ các giác quan của nó vài phút trước đã lấp đầy bộ não. Giờ đây nó đang bị quá tải và mọi dữ liệu mới đều không có cách nào vào được đầu óc nó. Trước mắt nó vẫn là khuôn mặt anh, thật gần.

Nụ hôn đầu tiên của nó đã trái ngược hoàn toàn với những gì nó từng tưởng tượng, những gì nó từng thấy. Không phải một khung cảnh lãng mạn với lá vàng rơi, không phải khoảnh khắc nhắm mắt hồi hộp chờ đợi, không phải cảm giác hay mùi vị mà nó từng nghĩ. Tất cả, hoàn toàn khác biệt. Một nụ hôn khi anh yếu đuối, một nụ hôn trước khi nó cho đi một ít chất lỏng sống của mình cho mẹ anh, một nụ hôn đặc biệt, vào đúng thời điểm. Một nụ hôn chứa đầy đủ tình yêu của nó trao cho anh, hạnh phúc ấy có cả vị những giọt nước mắt.

Nụ hôn ấy, có lẽ, không phải là không đáng mơ ước.

Nó khẽ mỉm cười...